

betales en heel Deel for et Kongerige, som har sin Nytte, men her er Forskjellen og Beskøftningen for Værdighed og Indskyldelse for stor — og hvor ere de, der skulle bestemme Embedernes Indskyldelse og Værdighed; jeg seer jo nok Værdigheden kommer senere frem i Viseprecapittlet.

For det Femte: „at indskrænke Antallet af Embeder overhovedet,“ men hører! nu kommer en besynderlig Regel: „men især Antallet af de lavere Embeder“. Maatte man ikke snarere komme til at sige, naar et saadant Forsøg skulde gjøres, at man skulde indskrænke Embederne i det Hele og fremfor alt de høiere Embeder; det er fra det oeconomiske Hensyn absolut det Bedste og, naar Værdigheden skal tages i Betragtning, ogsaa med Hensyn til Arbejdet det Bedste. Der skal Tid til at skaffe sig Værdighed; den, der skal have Værdighed og ydre Anseelse og være „Repræsentation“, han maa anvende Tid, om det endog skal være Limer paa sin Paasklædning og imidlertid sidder den simple Mand og arbejder løs paa det, som den Anden tager, seer paa og fører frem som sit Arbejde; — han har imidlertid klædt sig paa.

For det Sjette: „at lønne Embedsclasserne, paa de høieste og ringeste nær, med et efter Tjenesteaarene stigende Beløb, blandt Andet for at fikke de Embedsmænd, som ganske opfyldte den Plads, de beklæde, mod altfor føleligt Tab derved, at de ikke søge at komme over i en anden, noget høiere lønnet Embedsstilling.“ Det er en overmaade forstandig Betragtning maade; men heller ikke den er skeet Fyldest. Jeg vil ikke meget bebrejde Commissionen dette, det er Folkethinget, som er Skyld i, at det ikke bedre er skeet Fyldest. Da man isjor ikke vilde lade en Høiesteretsassessor begynde med lavere Gage end den, der var normeret for Justitiarius i Landsoverretten, saa opgav man fuldkommen Consequensen af denne Betragtning; vi maae see at komme tilbage derfra; vi maae ikke lade det virke paa os, at vi engang have begaaet denne Feil under mange forskellige Auspicer. (En Stemme: Saa!) Ja, der ramte jeg En af Auspicierne. Jeg har

forresten kun villet bringe i Erindring, at vi hellere maatte rette vore Feil i Tide, og Beskjendelsen er allerede Begyndelsen til at rette dem.

For det Syvende: „istedetfor at regulere Lønningerne for en Mængde forskellige Bestillingsmænd, der tjene som Medhjælpere ved Forretningernes Førelse under Embedsmændenes Ledning, at udfaste runde Summer, der stilles til vedkommende Ministeriums Disposition, for dermed at kunne betale den fornødne Medhjælp efter et passende Forhold til de enkelte Individens Duellighed og Flid.“ Idet jeg nævner dette 7de Punkt, som kan have Meget for sig, naar det virkelig lader sig gennemføre, maa jeg opfaste et Spørgsmaal, som de Betragtninger, der fremkom fra det ærede Medlem her bagved mig, have ført mig til, nemlig om Meningen dermed ikke er netop den, at de, der saaledes ansættes, kunne ansættes enten af Ministeren eller af Contoirchefen, hvis Ministeren vil overlade det til ham, og at det altsaa for Ministeren eller for Contoirchefen paa Ministerens Vegne bliver, saaledes som det nu er f. Ex. for Amtmændene, en ganske fri Sag at søge deres Contoirbetjente, hvor de ville, saa at der kan blive Anledning for en Dreng, der viser sig paalidelig og materiel brugbar, til at blive til Noget i Verden, uden at han behøver at tage theologisk Embedsexamen, for at han kan faae en Bestilling. Om denne Sag skal jeg isøvrigt kun gjøre een Bemærkning, og det er: kan Meningen dermed være, at Contoirchefen, isald han virkelig fik en saadan Sum, kunde betale sig og sin Fuldmægtig for at gjøre alt Arbejde og saa sige: nu er Arbejdet gjort for de Penge, der ere givne, eller skal det indrettes saaledes, at der uden Cumuleringen af Gage skal produceres Dvitteringer fra andre Personligheder for, at de have gjort Arbejdet? (En Stemme: Ja, naturligvis!). Ja, der staaer ikke Noget i Loven, som afgjør, at det skal være saaledes (En Stemme: Det er feil!). Ja, det er muligt, at det er en Feil; gid det var den eneste!

Jeg har nu søgt at fremstille, hvorfor jeg har maattet antage og ved nærmere Under-